

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Demjén Géza temetése*

Forrás:

Világ

Bp.

(Hely)

1917. X/25.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Demjén Géza

Idő

"1917"

Személy

— Demjén Géza temetése. Óriási részvét nyilvánított meg Demjén Géza tanácsnok temetésén. A tragikus véget ért tanácsnok halálát másnap délelőtt elkísérték utolsó útjára barátai és kollégái. Bárczy István polgármester vezetésével megjelent a temetésén a főváros egész tisztviselői kara; de ott volt mindenki, aki szerette és becsülte ezt a szabíltus lelkű embert. A gyászszertartást dr. Kovács Kálmán apátplébános véggezte nagy pápai segítségel-
tel. A beszentelés után a főváros törvényhatósága, tanácsa és tisztikara nevében Bárczy István polgármester mondott megindító beszédet.

Demjén Géza — ugyanond — huszonhárom évvel ezelőtt lépett a főváros szokatlába. Csakhamar felismerték kiváló képességeit. Intelligenciája, kedves, magynerő modora, rendkívül szorgalma, ügyesrete és buzgósága által mihamar a közoktatási igazgatóság legkiválóbb tisztviselője lett. Gyorsan haladt előre és fiatalon lett tanácsos. A szociálpolitikai igazgatóságot vezette, melyre őt nagy szociális érzéke, kiváló humánus lelke predesztinálták. Nagy feladatok vártak rá, amelyeket a háborus évek megsokszorozották, súlyosítottak. Itt is nagy buzgósággal fogott munkához. Fáradhatatlan, lelkes főtitkár volt, aki meleg szeretettel csingált kötelessége teljesítésén. Az utóbbi időben azonban aggodva kezdtük látni lelki egyensúlyának megzavarodását. Finom lelke, tulérzékeny, gyengéd idegrendszere nehezen bírta a hivatalos élethen természetesen előforduló kellemetlenségeket, a folytonos hajsza munkái: nem volt meglepő, hogy általa kezdett dolgok előhaladásával, kezdett bizalmatlan lenni működésének sikere iránt. Hiába biztattuk, hiába próbáltuk megnyugtani. Hetekkel ezelőtt kijelentette, hogy képtelen dolgozni sikeresen továbbvinni. Az orvosi vizsgálat eredménye szerint erősebb természetű ideges kimerülésről volt szó,

amelyet főleg az ő különös szabíltus, tulérzékeny és éppen nem normális idegrendszere tett súlyosabbá. Az orvosi javaslat szerinti mielőbb el kellett utaznia valamely szanatóriumba. Demjén Géza elutazott egy tátrafüredi szanatóriumba. Leveleiből láttuk, hogy állapota lassanként javult. Minden biztatás dacára úgy látszik idővel visszahozta őt erős kötelességérzete. Azt hittük, hogy visszanyeri lassanként munkaképességét és egész lelki egyensúlyát. De reményeségünk hiábavaló volt. Az ő kedves lelkének finom érzésvilága megzavarodott, az érzései megállt mindörökre. Az ő szépet szerető lelke odaszáll, ahol nincs már aggodás, ahol nincs szenvedés, nincs gyötörődés, csak örök megnyugvás.

Azután megindult a halottasmenet, melynek élén díszbeöltözött rendőrök haladtak. Kovács Kálmán apátplébános rövid imája után a koporsót a sírban elhelyezték s ekkor dr. Dandó József az Eötvös József szabadkőműves pártjához nevében búcsuzott el a halottól. Ezeket mondta:

Testvéreim! Széjjel pattant a lánc, kihullott egy értékes szem, elhagyta bennünket Demjén Géza testvér. Amidőn emlékednek áldozunk, a veszteség érzete amaz eszmék kultuszába olvad, amelyeknek — szeretett testvérünk — bajnoka voltál. Csodálatra méltó erővel vonzotta győzegetesed a nagy terhet: az életet, amíg tisztán ideálizmusod táplálta az energiád. Vezérlő szellem voltál a magyar közműveltség és különösen az „Eötvös“ pártjához humanitárius és progresszív célokat szolgáló intézményeinek létesítésében. Buzgó munkás voltál a nagy alkotások fenntartásában. Mint helyettes főmesterünk és irodalmi bizottságunk elnöke hosszú évek során át bölcs és szép munkát végeztél. Lényeged sajátos vegyülete volt a freskónak és a miniatűrnek: amíg szellemi világodban hatalmas koncepciójn terveket szőtél és távoli perspektívából erős konturokkal rajzoltad meg életünk az ideált, amelyet követél, fizikai lényed

mint ha csupa apró subtilis detajalból állott volna, amilyen szinte aetherikus finomságn báj ömlött el. A páholyéletben faragtal, finomítottad a durva követ, a profán világban a nagy emberi szenvedések adták meg neked az intuíciót, hogy sziklákat robbantsz az emberi jogokért való titáni küzdelem még megérteni nem akaró rétegek között. Szellemi és etikai javakban gazdag voltál, igazi gazdag, aki értékes kincseid pazarul áldoztal fel a közért. A mi báró Eötvös Józsefünk volt a példányképed, mint ha csak rólad írta volna vezérlő szellemünk: „Mentől magasabban állunk, annál nagyobb kört látunk magunk körül, minél nagyobbak látjuk e kör, annál kisebbnek érezzük magunkat és így minden fapadásunk, amelylyel a mindennapiság színvonalán magasabbra emelkedni törekszünk, csak oda vezet, hogy szerényebbé váljunk.“ Ideálizmusod a mindennapi élet cseményeiből nőtt ki, nem a csemegéért, hanem a mindennapi kenyérért küzdöttél, mindig — a mások számára. Szabadkőművesi szíved nagy emberi melegével föl-
~~száradt a szenvedésben, szorongásban, any-~~

morságban zűléződő lelkeket, hogy beléjük öltsd a magasabb emberi élet iránti érzést és gerjesszed a pistogó tüzet, hogy lángra lobbantsd és annak fényével eltűnjék a sötétség. Rövid volt az életed, de gazdag, hulló csillag futása volt a pályád, a fénye ellüktet után is tovább ragyog. Az erő fénykéje kihullott kezüdből, de a bölcsesség és szépség lángja, amely beragyogta fenléte fényedét, tovább lobog. Mély gyásznak és el nem muló testvéri szeretetünk jelképekül hulljon koporsódrá az akác.